

Irašyti praleistas raides.

Priemiečio trobukės, draugiškai lydėjusios mane iki kryžkelių, ūmai nerytinti ngai sustojo. Šuku ringajai tėkmę i nuslūgus trys iškelėme sutrūšius rastus. Staiga išbėlu ir sustingstu iš išgąčio. Tiktai negrįžta savo gūžtą sudraskytas paukštėlis. Apynaujusi sukniai prisiūs akynančio baltumo apykaklę. Bangas vėjas draskys, sius ir ūsištū stėjusiuose laukuose. Kodėl reikėjo sudrumti ramybę seserai, pusleserai, dukterai ir kitai bauščiai seselė? Jis sakosi negalėti s visą pusiaudienytu soti saulėje, (vis)tieki turėti sugrąžtantičius pasitikti. Net iškėtai išgirdės mokiniančiu ir pažastamu balsuoliu, ko šoklu gatvėje, gržtelėjau per petj. Šunčiu patkdavo lyčioti suskurdūsias, ažraus, žlyčiai ir ezero sūrūmu pakvipus s rankas. Sprausi laužas, jaukū mirasi žirbėlės. Grimta žiedlis drumlinam vandenėl. Sušalę mes (vis) vien toliau keliausim plaudžia žemelė. Šulinio rentinys puvinas, nė šluotražio nemateš, svirtis nukrypusi, vietoj vėšo kibirui užkabiinti tabaluojasi sumazgytas pantis, apmušijęs langelis sutrėšęs, pro laukus duris baiščiai žvelgė nuogastaujančios akys. Ispūsta saulės spindulys pro surudijusias grotas ir baiščiai dairosi sudžiūvusios žmogystos. Gal (vis)gi nakčiauskas išpylė kelioliką kibirų verdančio vandens, kad ledas, sušalys į akmenį, (vis)dėl(to) tūžta. Igstančią saulę pakeliau akis – ir mano kritinė gal blėstančios ugnys atgus. (Vėl)gi užplūsta manestebu klingi ilgesys. Tarytum šeapus kažkas tyliai kalbėti, kad (kitą)(kart) sūgržės (ne)viską berasiu.

Padėkite skyrybos ženklius.

Dykumas tėvai tikėjo kad dykuma buvo sukurta kaip kažkas ypač vertingo Dievo akysebūtentas! Kad žmogui ji neturėjo jokios vertės. Dykumažemė, kuri negalejo būti žmonių išsekinta ir